

РЕШЕНИЕ

№ 1180

гр. П., 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря А.В.К.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20231720101100 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове по реда на чл.415, ал.1 ГПК, вр.чл.410 ГПК, съединени в условията на евентуалност с искове по чл.59, ал.1 и чл.86 от ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от „***“ АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ***, срещу ***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ***, с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.415, вр. чл.410 ГПК, с които се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 503.49 лева, представляващи стойността за доставена, ползвана, по незаплатена топлинна енергия, за топлофициран обект, находящ се в град П., ***/***, от които главница в размер на 447.58 лева, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. включително, с включена изравнителна сметка със знак „-“ в м.08.2021 г., касаеща периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл., законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 55.91 лева за периода от 09.07.2020 г. до 04.05.2022 г., както и законната лихва върху главницата от 447.58 лева, считано от датата на подаване на заявлението за издаване па ЗИПЗ – 01.02.2023 г., до окончателното изплащане на сумата, за които суми е

издадена Заповед за изпълнение № *** от 03.02.2023 г. по ч.гр.д. № *** г. на ПРС.

При условията на евентуално отхвърляне на главния иск, ищецът е предявил осъдителен иск с правно основание чл.59 ЗЗД, с който се иска да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 503.49 лева, представляващи стойността за доставена, ползвана, по незаплатена топлинна енергия, за топлофициран обект, находящ се в град П., ***/***, от които главница в размер на 447.58 лева, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. включително, с включена изравнителна сметка със знак „-“ в м.08.2021 г., касаеща периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл., законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 55.91 лева за периода от 09.07.2020 г. до 04.05.2022 г., както и законната лихва върху главницата от 447.58 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща левовата стойност на това, с което ответника се е обогатил за сметка на „***“ АД, без правно основание, до размера на това, с което е намалено имуществото на дружеството, както и да им се присъдят посочените лихви.

В законоустановения срок ответникът ***. е подал отговор, с който са заявили че производството по делото е допустимо, като е оспорил исковете по основание и размер, поради което и иска отхвърлянето им като неоснователни. Твърди, че процесният имот е бил отдаден под наем с Договор № *** от 17.02.2020 г. въз основа на ***/30.01.2020 г. на Общински съвет П. на *** - П. към ***, ЕИК ***, с адрес: ***, представлявано от А.М.Т. за срок от 10 години, считано от 01.03.2020 г. Твърди, че сключения между ответника и третото лице договор бил прекратен, считано от 15.12.2021 г. на основание подадено Заявление с вх. № *** от 01.12.2021 г. В отговора ответникът е оспорил всички представени по делото документи, като е направил и възражение, че не става ясно как са начислени процесните вземания.

В отговора ответникът е направил искане за привличане на *** - П. към *** като трето лице – помагач на страната на ответника, срещу които е предявил обратен иск срещу тях.

С определение на ПРС от 29.04.2023 г., съдът е конституирал *** - П. към ***, ЕИК ***, с адрес: ***, представлявано от А.М.Т., като трето лице-

помагач на страната на ответника ***.. Със същото определение е приет за съвместно разглеждане предявените при условията на евентуалност по реда на чл.219, ал.3 ГПК, обратен иск на ***.. срещу *** - П. към ***, с който се иска *** - П. към ***, ЕИК *** да бъдат осъдени да заплатят на ответника сумата, за която е осъдена ***. за същия период - главница и изтекла лихва, заедно със законната лихва за забава върху главницата, считано от предявяване на обратния иск до окончателното издължаване на сумите, както и направените по делото разноски.

С молба рег. № *** от 29.06.2023 г., ***. са заявили, че оттеглят на основание чл.232 от ГПК предявения от тях обратен иск срещу *** - П. към ***, поради извършено плащане от ответника след депозирането му. В потвърждение на изложеното в молбата, към същата са представени квитанции за платени в полза на ***. суми.

С определение № 2171 от 06.07.2023 г., постановено по делото, съдът на основание чл.232 от ГПК е прекратил производството по гр.д. № 01100/2023 г. на ПРС, в ЧАСТТА, в която е приет за съвместно разглеждане предявеният при условията на евентуалност по реда на чл.219, ал.3 от ГПК, обратен иск на ***, ЕИК *** със седалище/адрес на управление: ***, срещу *** - П. към ***, ЕИК ***, с адрес: ***, представлявано от А.М.Т., с който се иска *** - П. към ***, ЕИК *** да бъдат осъдени да заплатят на ответника сумата, за която е осъдена ***. за същия период - главница и изтекла лихва, заедно със законната лихва за забава върху главницата, считано от предявяване на обратния иск до окончателното издължаване на сумите, както и направените по делото разноски, поради оттегляне на иска.

Определението не е обжалвано от страните, поради което е и влязло в законна сила.

В съдебно заседание ищецът се представлява от ю.к. М., която поддържа предявените искове и моли съда да ги уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски.

Ответникът ***. в съдебно заседание се представлява от ю.к. Левтерова, която оспорва главените искове.

Третото лице – помагач на страната на ответника - ***, в съдебно заседание се представлява от председателя – А.Т., която заявява, че задължението е платено на ответника, и за тях този въпрос не стои.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, П. районен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.415 ал.1, вр.чл.410 ГПК за процесните суми, за които е издадена Заповед № *** от 03.02.2023 г. по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, поради което съдът намира, че предявените иски са допустими и следва да се произнесе по същество.

Съгласно константната съдебна практика правната квалификация на иска е служебно задължение на съда и се извежда от твърденията на ищеца в исковата молба. Предявените в условията на евентуалност осъдителни иски с правно основание чл.59, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, се основават на фактически твърдения, че ответникът е небитов клиент, който се е присъединил към топлопреносната мрежа, имащ право на това основание да получи топлинна енергия, както и задължение да заплаща на ответника стойността на същата, по нормативно определени цени, като макар и ответникът да не е търговско дружество, имотът за който се твърди, че е топлоснабден се намира в сграда - етажна собственост. Съгласно т.1 от Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС, когато не са налице елементите на някои от трите фактически състава по чл.55 от ЗЗД, и когато въобще липсва друга възможност за правна защита, а е увеличено без основание имущество на едно лице за сметка на имуществото на друго лице, обеднелият разполага с иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД. Ето защо съдът намира, че и предявените в условията на евентуалност иски са допустими, и следва да бъдат разгледани от съда, при условие, че се сбъдне вътрешно процесуалното условие, да се отхвърлят главните иски.

По основателността на главния иск:

Обществените отношения, свързани с осъществяването на производство и продажба на топлинна енергия през процесния период, се регулират със Закона за енергетиката и съответните наредби за отчитане на топлинна енергия, за ползване на топлинна енергия, и за топлоснабдяване, както и общи условия (ОУ), обвързващи ищеца и потребителите, които не са възразили в срок срещу тях. По делото няма данни и твърдения ответникът в срока и по реда на чл.106а, ал.3 от ЗЕЕЕ (отм.), или на чл.150, ал.3 от ЗЕ, да е

възразил срещу ОУ, и да са подписани индивидуални споразумения за доставка на ТЕ между страните.

Ищецът освен производител на ТЕ, извършва и пренос на същата, съгласно легалната дефиниция на § 1, т.44 от ДР на ЗЕ, поради което се явява и топлопреносно предприятие по смисъла на чл.129, ал.1 от ЗЕ, чиято дейност е регламентирана от задълженията, предвидени в разпоредбата на чл.130 от ЗЕ.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в т.33а на § 1 от ДР на ЗЕ, „небитов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди.

По силата на чл.149, ал.1, т.3 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия за небитови нужди се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и клиентите на топлинна енергия за небитови нужди. В същия смисъл е чл.1, ал.2 от Общите условия на ищеца.

По делото няма представен подписан между страните писмен договор. Няма представено и писмено потвърдени общи условия от ответната страна. Няма и спор между страните, че процесния топлоснабден имот е собственост на ответника – ***.. В тази връзка с отговора на исковата молба ответникът е оспорил предявения иск по основание, като се твърди, че имота е отдаден под наем на *** - П. към ***, ЕИК ***, считано от 01.03.2020 г., който договор бил прекратен, считано от 15.12.2021 г., на основание подадено Заявление с вх. № *** от 01.12.2021 г. Твърденията на ответника изложени в отговора на исковата молба, съдържат имплицитно признание, че процесния топлоснабден имот е негова собственост. В тази връзка от приложения към отговора на исковата молба Договор за безвъзмездно право на ползване на общински имот, се установява по безспорен начин, че процесния топлоснабден имот е общинска собственост, тъй като същия е отдаден от ответника под наем за определен период на третото лице - помагач. Не се спори между страните, че имотът, за който е доставяна топлинната енергия от ищеца се отдава под наем от ответника, като по своето предназначение, имота не е ползван за битови нужди. Обстоятелството, че процесния топлоснабден имот е собственост на ответника е обявено за безспорно и ненуждаещо се от

доказване с доклада по делото. От друга страна ответникът като собственик на имота има задължението да предприеме действия за откриване на партида и сключване на договор с ищеца, което ***. не са сторили, поради което за ищеца е възникнало правото служебно да открие партида на името на ответника, като негов собственик.

Не е спорно по делото, че между страните не е сключван договор за доставка на ТЕ за небитови нужди до процесния топлоснабден имот по смисъла на чл.149, ал.1, т.3 от ЗЕ. Писмената форма на договора за доставка на топлинна енергия за стопански нужди, е форма за действителност на договора, поради което и следва извода че страните не са били обвързани от облигационно правоотношение. Липсата на облигационно правоотношение между страните, респ. липсата на подписан по между им писмен договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, води до неоснователност на главния иск за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца заплащането на процесните суми на договорно основание, както и акцесорния иск за лихва за забава, доколкото последният следва съдбата на главния иск.

С оглед отхвърляне на главния иск, е налице вътрешно процесуалното условие за разглеждане на предявените в условията на евентуалност искове по чл.59 от ЗЗД.

По предявените искове в условията на евентуалност:

Съгласно чл.59, ал.1 от ЗЗД, всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

Правото на иск по чл.59, ал.1 от ЗЗД възниква, когато ищецът не разполага с друг иск, с който може да защити правата си, като с тази разпоредба се осуетява неоснователното преминаване на блага от едно имущество в друго. Елементите от фактическия състав на неоснователното обогатяване включват обогатяване на получателя, обедняване на другата страна, и това обедняване да е без правно основание, т. е. разместването на блага да е настъпило без основание. Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му.

Ищецът в заявлението за издаване на заповед за изпълнение и в исковата молба твърди, че между страните не е налице договор за продажба

на топлинна енергия за стопански нужди, въпреки което е доставял на ответника топлинна енергия, и със спестяването на разходи, с които ответникът се е обогатил за сметка на обедняване на ищеца, последният е извършил разходи за предоставяне до имота на ответника на топлинна енергия. При осъществяване на общия фактически състав на чл.59, ал.1 от ЗЗД има неоснователно преминаване на блага от имуществото на едно лице в патримониума на друго лице и в тези случаи според ППВС № 1/79 г., вземането е изискуемо от деня на разместване на благата, защото неоснователността съществува при самото преминаване на имуществото, а не в някой последващ момент.

При иск по чл.59, ал.1 от ЗЗД, ищецът при условията на пълно и главно доказване следва да установи обедняването му до размера и количеството на доставената на ответника през исковия период топлинна енергия, обогатяването на ответника чрез консумирането на тази енергия, и спестяване на разходи за нейното заплащане, както и наличието на връзка между обогатяването и обедняването.

В случая липсата на договор е липса на основание за получаването на топлинна енергия. Като не е заплатил доставената му топлинна енергия, ответникът е спестил разходи, които е следвало да направи.

Няма спор, че процесния имот се намира в сграда етажна собственост. Както бе посочено по-горе, ответникът е собственик на процесния имот. Не се спори между страните, и че сградата етажна собственост е топлоснабдена. Абсолютното избягване на разногласия между правните субекти в сгради етажна собственост е невъзможно предвид различните интереси, които има всеки от тях, поради което уредбата на отношенията в етажната собственост е основана на принципа „според решението на мнозинството”. Решенията на общото събрание на етажните собственици и титулярите на вещно право на ползване са особен вид сделки, и се приемат при осъществяване на формална процедура (раздел II, глава II от ЗУЕС), като обвързват всички титуляри на право на собственост върху обекти в сградата. Решенията са задължителни за изпълнение от всеки етажнен собственик, независимо, дали е участвал при приемането им и дали е дал съгласие за сделката (чл.38 от ЗУЕС).

Законодателят е регламентирал доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от

самата етажна собственост, а не от отделният собственик на обекти в нея. Макар етажната собственост да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление”. В този смисъл ответника притежава пасивната процесуална легитимация да отговаря по предявените иски, тъй като е собственик на процесния топлоснабден имот, който се намира в сграда етажна собственост. В този смисъл е Тълкувателно решение № 2/2016 от 25.05.2017 г., постановено по тълкувателно дело № 2 по описа за 2016 г. на ВКС, ОСГК, което е задължително не само за съдилищата, но и за всички физически и юридически лица. При тези обстоятелства и следва извода, че ответника дължи заплащане на топлоенергията ползвана в процесния имот. Като не я е заплатил ответникът е спестил разходи, които е следвало да направи, респ. ищецът е обеднял и се е намалило неговото имущество.

Предвид горе изложеното и следва извода, че искът по чл.59 от ЗЗД е доказан по основание.

С доклада по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че стойността на доставената топлинна енергия през процесния период е на стойност от 447.58 лева, за което и няма спор между страните. Предвид доказаното основание, и липсата на спор между страните досежно стойността на доставената до процесния имот топлинна енергия, искът за главница по чл.59 от ГПК се явява доказан както по основание, така и по размер, поради което и следва да бъде уважен, а ответникът се осъди да заплати на ищеца сумата от 447.58 лева, представляващи стойността за доставена, ползвана, по незаплатена топлинна енергия, за топлофициран обект, находящ се в град П., ***/***, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. включително, с включена изравнителна сметка със знак „-“ в м.08.2021 г., касаеща периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл.

Що се отнася до представения по делото договор за наем, съдът намира, че в случая същия не би могъл да обоснове отговорност на наемателя по него – *** - П. към ***, тъй като от една страна макар договора да е подписан между ответника и наемателя, то по делото липсват доказателства, същия да е предоставен на ищцовото дружество, поради което и не би могъл да стане

известен на „***” АД. За тях за първи път този договор е станал известен в хода на настоящото дело, предвид, че по делото не се сочат доказателства в обратна насока. От друга страна договора за наем, не би могъл да придаде на наемателя качеството „ползвател” по смисъла на ЗС. С отговора на исковата молба, ответника е оспорил обстоятелството, че същия е ползвател на топлинна енергия, като твърди, че такъв е наемателя – *** - П. към ***, но съгласно Закона за енергетиката, потребител на топлинна енергия е собственика на имота или ползвателя на същия. Когато двете лица са различни, то дружеството може да насочи претенцията си към който и да е от двамата. В случай, че собственика на имота бъде осъден да заплати претендираната сума, той има право да търси тази сума от ползвателя на имота, респ. наемателя, който дължи на наемодателя съответния разход. Този извод следва и от разпоредбата на чл.232, ал.2 от ЗЗД, съгласно която наемателят е длъжен да плаща наемната цена и разходите, свързани с ползуването на вещта. В подкрепа на този извод са и разпоредбите на ЗС, съгласно които всеки понася направените от него текущи разходи. Това, че иска е насочен към собственика на имота, а не към ползвателя, не е основание да се отхвърли иска.

По отношение на предявения иск за заплащане на лихви за забава по чл.86, ал.1 от ЗЗД върху претендираните суми по чл.59 от ЗЗД, съдът намира същия за неоснователен по следните съображения:

За да бъде уважен искът за лихва при предявен иск по чл.59 от ЗЗД, следва ответникът да е в забава. По правилото на чл.84, ал.1 от ЗЗД, забавата настъпва след изтичане деня на изпълнение, когато е определен, а съгласно ал.2 на чл.84 от ЗЗД, тя настъпва след покана. Тъй като съдът прие претенцията на договорно основание за недоказана, то сумите по главницата се установяват на извъндоговорно основание. В този случай, обезщетението за забава не е свързано с писмен договор, а Общите условия биха били приложими само при наличието на такъв между страните. За да изпадне длъжникът в забава при предявен иск с правно основание чл.59, ал.1 от ЗЗД, е необходима покана, но такава преди депозиране на исковата молба по евентуалния иск – 14.03.2023 г. не се установи. При това положение искът за заплащане на законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 55.91 лева за периода от 09.07.2020 г. до 04.05.2022 г. е неоснователен и недоказан, поради което и следва да бъде отхвърлен.

На основание чл.86 от ЗЗД следва да бъде присъдена и законната лихва върху размера на главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, тъй като от този момент ответникът е поставен в забава.

По разноските:

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГКТ, с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските както в заповедното производство, така и в исковото производство.

Ищецът претендира разноски както в заповедното, така и в исковото производство, за което е представил списък на разноските по чл.80 от ГПК. С оглед изхода на делото, предвид неоснователността на главния иск, който се явява продължение на проведеното вече заповедно производство, на ищеца не се дължи присъждане на разноски за заповедното производство. В исковото производство ищецът е направил разноски в размер на 25.00 лева – държавна такса, като е бил представляван от юрисконсулт. На основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева за исковото производство, от които 50.00 лева за главните искове и 50.00 лева за евентуалните искове. Съразмерно с уважената част от исковете на ищеца се дължат разноски в размер на 55.56 лева, които следва да бъдат възложени върху ответната страна.

Ответникът по главния иск претендира разноски в размер на 200.00 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Тъй като няма упоменато каква част от претендираното юрисконсултско възнаграждение се претендира по главния иск и каква по обратния иск, претендираната сума следва да бъде разделена на две. Независимо от претендираното от ответника възнаграждение представляващо юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи неговия размер. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да

определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева, за процесуалното представителство осъществено на ***. от юрисконсулт, от което 50.00 лева по главния иск, и 50.00 лева по евентуалния иск. С оглед изхода на делото по главния иск, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 50.00 лева. При изхода на делото по евентуалния иск, и в съответствие с отхвърлената част от иска на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 5.55 лева, или на ответника съразмерно на отхвърлената част от исковете, следва да им бъде присъдена сумата от 55.55 лева, която се възложи върху ищцовата страна.

Воден от горното П. районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „****“ АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** искове с правно основание чл.415, вр. чл.410 ГПК, срещу ***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ***, за признаване за установено в отношенията между страните, че ***. дължи на „****“ АД сумата в размер на 503.49 лева, представляващи стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия, за топлофициран обект, находящ се в град П., ***/***, от които главница в размер на **447.58 лева**, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. включително, с включена изравнителна сметка със знак „-“ в м.08.2021 г., касаеща периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл., законна лихва за забава на месечните плащания в размер на **55.91 лева** за периода от 09.07.2020 г. до 04.05.2022 г., както и **законната лихва** върху главницата от 447.58 лева, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ – 01.02.2023 г., до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед за изпълнение № *** от 03.02.2023 г. по ч.гр.д. № *** г. на ПРС.

ОСЪЖДА на основание чл.59, ал.1 от ЗЗД ***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** сумата в размер на **447.58 лева**, представляваща парична стойност на ползвана без правно основание топлинна енергия за топлофициран обект, находящ се в град П., ***/*** за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. включително, с включена изравнителна сметка със знак „-“ в м.08.2021 г., касаеща периода от

01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. вкл., ведно със **законната лихва**, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска правно основание чл.86, ал.1, вр. чл.59 от ЗЗД за осъждане на ***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***” АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 55.91 лева за периода от 09.07.2020 г. до 04.05.2022 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК ***, ЕИК *** със седалище/адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***” АД, с ЕИК:*** и със седалище и адрес на управление: ***, сумата от **55.56 лева**, представляваща направени в исковото производство разноски за държавна такса, и юрисконсултско възнаграждение съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК „***” АД, с ЕИК:*** и със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на ***, ЕИК *** със седалище/адрес на управление: ***, сумата от **55.55 лева**, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на *** - **П. към *****, ЕИК ***, с адрес: ***, представлявано от А.М.Т., като трето лице- помагач на страната на ответника ***, ЕИК ***.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила ч.гр.д. № *** г. на ПРС да бъде върнато на съответния състав на ПРС.

Съдия при Районен съд – П.: _____